

Κίνηση Επικοινωνίας Πολιτών Φιλύρου
ΘΕΑΤΡΟΚΙΝΗΣΗ

Ι. ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗ
ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ - ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2015

5amoz

Σημείωμα σκηνοθέτιδας

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας επικίνδυνα ανίκανος άρχοντας που κυβερνούσε έναν επικίνδυνα αφελή λαό. Κι ήρθαν χρόνια δίσεχτα και μήνες οργισμένοι κι η χώρα ρήμαξε. Ο λαός πεινούσε και εξαθλιώθηκε κι όλες του οι ελπίδες χάθηκαν. Μοναδική ελπίδα σωτηρίας θαρρούσε πως ήταν η οικονομική βοήθεια από τους φίλους και προστάτες του. Μα αντί γι αυτό, οι «φίλοι», τού στείλανε πόλεμο και υποταγή. Και τότε....

Έτσι, αρχίζει το παραμύθι μας και το τέλος του δεν θα το φανερώσω!

Μα θα σας πω το εξής: Μην θαρρείτε ότι τα παραμύθια υπάρχουν μόνο στη φαντασία! Τα παραμύθια υπάρχουν και τα ζούμε ακόμη και σήμερα. Είναι τα δικά μας παραμύθια και το τέλος τους το γράφουμε όλοι εμείς...

Είμαι σίγουρη ότι το υπέροχο κείμενο του Ιάκωβου Καμπανέλλη, ντυμένο με την μαγευτική μουσική του Μάνου Χατζιδάκι και ερμηνευμένο από απρόβλεπτους ερασιτέχνες ηθοποιούς, θα σας ταξιδέψει σε αλλοτινούς καιρούς που μ' έναν μαγικό τρόπο είναι οι δικοί μας καιροί!

Αγγελική Φουντούκη

Παραμύθι χωρίς όνομα

Σκηνοθεσία: **Αγγελική Φουντούκη**
Μουσική: **Μάνος Χατζιδάκις**
Επιμέλεια σκηνικών: **Αλέξανδρος Νικολαΐδης,**
Γιάννης Παπαϊωάννου

Επιμέλεια κοστούμιών: **Ο Θίαςος**
Διδασκαλία τραγουδιών: **Χρήστος Ξανθός**

Τραγούδι: **Βασιλική Κωσταντίνου**
Φωτογραφίες: **Γιάννης Καλλιηρέκος**

Επιμέλεια προγράμματος: **Αντώνης**
Αντωνόπουλος

Σχεδιασμός προγράμματος: **Άρτεμις Λεβεντάκη**

Διανομή: (κατά σειρά εμφάνισης)
Πολύκαρπος: **Αντώνης Αντωνόπουλος**

Πρίγκιπας: **Δημήτρης Γαλανάκης**
Αλέξανδρος Τσαμουσιάδης

Βασίλισσα: **Ολυμπία Δημαράτου**
Κατερίνα Κουρνάβου

Βασιλιάς: **Γιώργος Μπουρατζής**
Μαρία: **Χαραλαμπία Κιούση**

Δικαστής: **Μίλτος Δημάρατος**
Φτωχομάνα: **Πέπη Αμασόγλου**

Ταβερνιάρισα: **Έφη Παντελιάδου**

Σπύρος: **Γιάννης Καλλιηρέκος**
Σιδεράς: **Νίκος Φαλάγγας**

Πρωτομάστορας: **Τίμος Βασιλειάδης**
Θεόδωρος: **Πασχάλης Ζήσης**

Κουτσός: **Αλέξανδρος Νικολαΐδης**
Μονοκέρης: **Δημήτρης Μυλωνάς**

Κώστας: **Μαρία Δόση**
Γιαννακός: **Ολυμπία Δημαράτου**

Κατερίνα Κουρνάβου
Αντριάνα: **Γιώτα Μυλωνά**

Δάσκαλος: **Μιχάλης Κανατσιόπουλος**
Λαός: **Αμανάτης Σαββίδης και ο θίαςος**

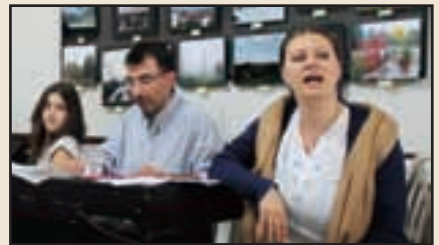
Παιδιά: **Ιάσων Τσαμουσιάδης,**
Άννα Σαϊβανίδου

Μουσικοί

Πιάνο: **Χρήστος Ξανθός**
Κιθάρα: **Πασχάλης Ζήσης**

Αλέξανδρος Τσαμουσιάδης
Μεταλλόφωνο: **Άρτεμις Ξανθού**

Η γαϊδουροκεφαλή ανήκει... στον
Αλέξανδρο Τσαμουσιάδη.

Λίγα λόγια για το έργο

Το *Παραμύθι χωρίς όνομα* αποτελεί θεατρικό έργο του Ιάκωβου Καμπανέλλη, χωρισμένο σε τρεις πράξεις και εννιά εικόνες. Ο Βασίλης Διαμαντόπουλος και η Μαρία Αλκαίου εγκαινίασαν το Νέο Θέατρο με αυτό το έργο και το παρουσίασαν πρώτοι το 1959, σε σκηνοθεσία του Διαμαντόπουλου. Το έργο αντιμετώπισε τη δυσπιστία της κριτικής λόγω του πολιτικού του χαρακτήρα, βρήκε όμως θερμή υποστήριξη στο φοιτητικό κοινό.

Ως αφητηρία ο συγγραφέας χρησιμοποίησε το ομώνυμο παιδικό μυθιστόρημα της Πηνελόπης Δέλτα (1910), η οποία εμπνεύστηκε από τον ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 και την Επανάσταση στο Γουδί το 1909. Το μετέτρεψε σε έναν σατυρικό πολιτικό μύθο, σε αφηγηματικό θέατρο με μπρεχτικές απηχήσεις και σε αντιπροσωπευτικό έργο του νεοελληνικού βίου. Ανάμεσα στις πράξεις και τις εικόνες μεσολαμβάνονται γνωστά τραγούδια που μελοποίησε ο Μάνος Χατζιδάκις.

Μια χώρα χωρίς όνομα βρίσκεται στα πρόθυρα της καταστροφής, με το ταμείο του κράτους να είναι άδειο εξαιτίας της διαφθοράς των αρχόντων. Ο ανεύθυνος βασιλιάς της ζητά οικονομική βοήθεια από γειτονική χώρα, αλλά αντί αυτού, δέχεται χλευασμούς. Η προοπτική κατάληψης της χώρας από τον γειτονικό βασιλιά φαντάζει για τον απαισιόδοξο λαό εύκολη λύση. Ο αγνός γιος του βασιλιά αναλαμβάνει τον ηγετικό ρόλο σε αυτόν τον άνισο πόλεμο και αναπερώνει το ηθικό του λαού. Στην κρίσιμη στιγμή, ο βασιλιάς δείχνει, ακούσια, απαράμιλλο σθένος, οπλίζοντας με θάρρος τους υπηκόους του και οδηγώντας τους στη νίκη. Στη συνέχεια, όλοι μαζί θα προχωρήσουν στη δημιουργία μιας νέας ευνομούμενης πατρίδας.

Ο κυνισμός, η ειρωνεία, η σάτιρα της ελληνικής πραγματικότητας, η μελαγχολία και το πικρό γέλιο εναλλάσσονται συνεχώς. Κύρια θέματα του έργου είναι η ανευθυνότητα των Αρχών, η μαζική αλλοτρίωση, η αφοσίωση του λαού όταν πιστεύει τους ηγέτες του, αλλά και η επιπολαιότητα με την οποία πολλές φορές οι άνθρωποι αφήνουν τη ζωή τους να φεύγει. Με αφορμή το θέμα του πολέμου, ο συγγραφέας περιγράφει με οξύτητα καταστάσεις και μηχανισμούς, καταγράφει συμπεριφορές και παρουσιάζει τη σύνθεση της κοινωνίας και το αξιακό της σύστημα.

Ιάκωβος Καμpanέλλης

Ο Καμpanέλλης Ιάκωβος γεννήθηκε στη Νάξο το 1922 και απεβίωσε στην Αθήνα το 2011. Γνωστός για το θεατρικό του έργο, θεωρείται πρωτοπόρος του νεοελληνικού θεάτρου μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Μεγάλωσε στην Αθήνα, όπου σπούδασε σχεδιαστής στη Βιομηχανική Σχολή. Στη γερμανική κατοχή πιάστηκε όμηρος και μεταφέρθηκε στο στρατόπεδο του Μαουτχάουζεν (1943-1945). Επιστρέφοντας στην Αθήνα, επιχείρησε να σπουδάσει ηθοποιός αλλά δεν το κατάφερε. Τότε ξεκίνησε μία πλούσια συγγραφική δραστηριότητα για το θέατρο.

Το πρώτο του έργο που παρουσιάστηκε επί σκηνής είναι το *Χορός πάνω στα στάχια*, το 1950, ενώ η πρώτη μεγάλη επιτυχία, που θεωρείται και η χρονολογία της καθιέρωσης του νεοελληνικού έργου στα θέατρα είναι η παράσταση του έργου *Η αυλή των θαυμάτων*, το 1957. Η συγκεκριμένη παράσταση θεωρείται, επίσης, απαρχή της ρεαλιστικής ανάλυσης της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας στο θέατρο. Ο Καμpanέλλης υπήρξε πρωτοπόρος και σε διάφορους τρόπους γραφής, όπως το θέατρο του παράλογου (*Αυτός και το παντελόνι του*), της υπερρεαλιστικής μυθογραφικής σάτιρας (*Οδυσσέα γύρισε σπίτι*), εξπρεσιονιστικού ονειροδράματος (*Αόρατος θίασος*). Η μεγάλη δραματουργική δύναμη του Καμpanέλλη έγκειτο στη λεπτή και ανθρώπινη κοινωνική και ψυχογραφική ανάλυση, στην ανθρωπιά και στην κατανόηση με τις οποίες προσέγγιζε τις καθημερινές συγκρούσεις των ανθρώπων με τη πραγματικότητα. Η σιγουριά του ζωντανού διαλόγου και η άρτια θεατρική τεχνική είναι αυτά που ξεχώριζαν τον Καμpanέλλη από τους δραματογράφους της εποχής του.

Ο Καμpanέλλης εργάστηκε και ως σεναριογράφος για τον κινηματογράφο για πολλά χρόνια και ως δισκευαστής θεατρικών έργων για το ραδιόφωνο. Ήταν ο σεναριογράφος της *Στέλλης* του Κακογιάννη, των κινηματογραφικών ταινιών *Δράκος* και *Ποτάμι του Κούνδουρου*, της *Αρπαγής της Περσεφόνης* του Γρηγορίου και σκηνοθέτησε ο ίδιος σε δικό του σενάριο, *Το κανόνι και το ανδόνι*. Έγραψε επίσης στίχους για πολλές γνωστές μουσικές συνθέσεις: π.χ., *Το παραμύθι χωρίς όνομα* του Χατζιδάκι, το *Μαουτχάουζεν* του Θεοδωράκη, το *Μεγάλο Τσίρκο του Ξαρχάκου*, τον *Κύκλο με την κιμωλία του Μαμαγκάκη* κ.α.. Συνέγραψε ένα αυτοβιογραφικό έργο για τις εμπειρίες της ομηρίας του στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, το *Μαουτχάουζεν*, 1963. Ασχολήθηκε με τη διδασκαλία θεάτρου στη Δραματική σχολή του Θεάτρου Τέχνης, ενώ από το 1981 ως το 1987 ήταν διευθυντής της κρατικής ραδιοφωνίας.

Μάνος Χατζιδάκις

Ο Μάνος Χατζιδάκις έχει χαρακτηριστεί ως η μεγαλύτερη μουσική ιδιοφυΐα της Ελλάδας. Γεννήθηκε στις 23 Οκτωβρίου του 1925 στην Ξάνθη με γονείς τον δικηγόρο Γεώργιο Χατζιδάκι και την Αλίκη Αρβανιτίδου. Μεγάλωσε στην Αθήνα, όπου εργάστηκε ως φορτοεκφορτωτής, παγοπώλης, υπάλληλος σε φωτογραφείο, βοηθός νοσοκόμος. Συγχρόνως, άρχισε ανώτερα θεωρητικά μαθήματα μουσικής και σπουδές Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, τις οποίες ποτέ δεν ολοκλήρωσε.

Την εποχή εκείνη γνωρίζεται με καλλιτέχνες και διανοούμενους (Γκάτσος, Σεφέρης, Ελύτης, Τσαρούχης, Σικελιανός) της γενιάς του μεσοπολέμου, οι οποίοι θα συμβάλουν ουσιαστικά στη διαμόρφωση των προσανατολισμών και της σκέψης του. Ο Νίκος Γκάτσος, με τον οποίο γνωρίστηκε το 1943, θα παραμείνει μέχρι το τέλος της ζωής του, ο μεγάλος δάσκαλος και ο ακριβός του φίλος.

Η πρώτη του εμφάνιση στα μουσικά πράγματα της χώρας γίνεται το 1944 με τον *Τελευταίο Ασπροκόρακα* του Αλέξη Σολωμού στο Θέατρο Τέχνης του Κároλου Κουν. Η γόνιμη συνεργασία του με το Θέατρο Τέχνης θα διαρκέσει 15 χρόνια, με μουσικές για παραστάσεις όπως: *Γυάλινος Κόσμος* (1946), *Αντιγόνη* (1947), *Ματωμένος Γάμος* (1948), *Λεωφορείον ο Πόθος* (1948), *Ο θάνατος του Εμποράκου* (1949) κ.ά. Από το 1950 αρχίζει να γράφει μουσική για αρχαίες τραγωδίες και κωμωδίες. Το 1959 παρουσιάζει στο αθηναϊκό κοινό τον Μίκη Θεοδωράκη, ενορχηστρώνοντας και ηχογραφώντας ο ίδιος το έργο του *Επιτάφιος* με τη Νάνα Μούσχουρη.

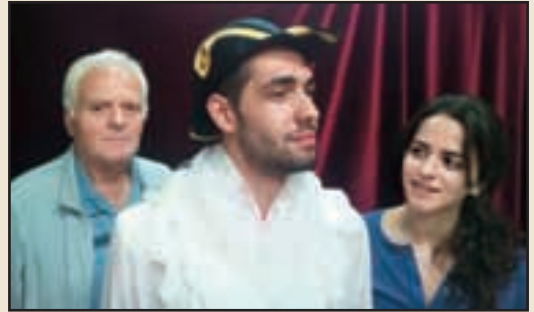
Μεγάλο κεφάλαιο αποτελούν και οι μουσικές που συνέθεσε για σπουδαίες ταινίες του ελληνικού και του διεθνούς κινηματογράφου. Το 1960 κερδίζει το βραβείο Όσκαρ για το τραγούδι «Τα παιδιά του Πειραιά» από την ταινία του Ζιλ Ντασέν «Ποτέ την Κυριακή».

Το 1975 γίνεται διευθυντής του κρατικού ραδιοσταθμού «Τρίτο Πρόγραμμα» (1975-81), ο οποίος γίνεται σημείο αναφοράς. Το 1989-93 ιδρύει την «Ορχήστρα των Χρωμάτων» την οποία διύθυσε μέχρι το τέλος της ζωής του. Στη διάρκεια όλων αυτών των χρόνων ο Μάνος Χατζιδάκις ήταν διαρκώς παρών στην ελληνική δισκογραφία, με δεκάδες δίσκους που θεωρούνται πια κλασικοί: *Ο Κύκλος με την Κιμωλία* (1956), *Παραμύθι χωρίς Όνομα* (1959), *Πασχαλιές μέσα απ' τη νεκρή γη* (1961), *Δεκαπέντε Εσπερινοί* (1964), *Μυθολογία* (1965), *Καπετάν Μιχάλης* (1966), *Τα Λειτουργικά* (1971), *Αθανασία* (1975), *Τα Παράλογα* (1976), *Σκοτεινή Μητέρα* (1985), *Τα Τραγούδια της Αμαρτίας* (1992) κ.ά.

Ο Μάνος Χατζιδάκις «έφυγε» από κοντά μας στις 15 Ιουνίου 1994.

Ο θίασος

«Όσα χρόνια και αν περάσουν το Παραμύθι χωρίς Όνομα μένει μέσα στη καρδιά μας, γιατί θέλουμε να το ζήσουμε σαν ΠΑΡΑΜΥΘΙ.» Κατερίνα

«Ευτυχώς που υπάρχει και το θέατρο και θυμόμαστε τις αξίες που έχουν σημασία!» Δημήτρης Γ.

«Μου αρέσει η παρέα μας και η μεγάλη αγάπη που έχουμε μεταξύ μας.» Έφη

«Το παραμύθι μας είναι αλληλιώτικο από τα άλλα. Μπορεί να έχει βασιλιάδες, παλιάνια, πολέμους και έρωτες, αλλά είναι χωρίς όνομα, για να παίρνει το όνομα κάθε διεφθαρμένου χώρας, κάθε παραπληγημένου λαού, κάθε δυνατής πατρίδας.» Αντώνης

«Έχω κάνει διάφορους ρόλους, τον τσέλιγκα, τον Συκοφάντη, αλλά ο φετινός μου ρόλος παίζει να είναι και ο πιο κόντρα ρόλος που έχω παίξει ποτέ!!!» Χαραλαμπία

«Δεν άντεξα για πολύ εκτός της όμορφης παρέας... Τελικά, περνάμε ωραία παρά τις πολλές και εξαντλητικές πρόβες.» Γιάννης

«Καλό το έργο. Κωμικοτραγικό, όπως και η καθημερινότητα...»Γιώτα

«Είναι πρόκληση να στοχάζεσαι μέσα από το ρόλο του Αστόχαστου Βασιλιά... Έτσι Πολύκαρπε;» Γιώργος

«Με κούρασε το πόδι να κάνω τον κουτσό.» Αλέξανδρος Ν.

«Παίζω θέατρο γιατί ζω κάποιες μικρές ωραίες στιγμές. Τέτοιες τις θέλω τις χαρές που κάνουν τη ζωή μεγάλη. Κι όχι μεγάλα πράγματα που την έχουν κάνει χάλι.» Νίκος

«Η χαρά της συνεργασίας είναι το γλυκό μυστικό της ομάδας μας.» Ολυμπία

«Δικαιοσύνη à la carte.» Μίλητος

«1,5 μόλις μήνα είμαι στην ομάδα, μια ομάδα που μοιράζεται την αγάπη για το θέατρο και που με αγ-

κάλλισε από την πρώτη στιγμή. Εύχομαι σε όλους να έχουμε υγεία για να συνεχίσουμε να κάνουμε αυτό που αγαπάμε.» Τίμος

«Επίκαιρο και διαχρόνικο έργο με πολύ ενδιαφέρον.» Μαρία

«Πέρσι ήμουν ναύτης. Φέτος έγινα Ναύαρχος. Μπορεί να κέρδισα έναν τίτλο αλλά έχασα ένα χέρι...» Δημήτρης Μ.

«Η κατανόηση, ότι Εγώ βοηθάω το Όλον και το Όλον εμένα, μέσω της συνεργασίας, της ομαδικότητας και της εργασίας... το σημαντικότερο προσωπικό μάθημα για το πως δημιουργείται Πολιτισμός.» Αλέξανδρος Τσ.

«Ζω μια ωραία εμπειρία. Ψυχαγωγούμαι, παίζω μουσική και γνωρίζω αξιόλογους ανθρώπους.» Πασχάλης

«Το Παραμύθι χωρίς Όνομα επιβεβαιώνει τη ρήση του λαού μας ότι "η ιστορία επαναλαμβάνεται". Η δε Φτωχομάνα μ' εκφράζει απόλυτα.» Πέπη

«Ως Δάσκαλος χαιρόμαι που έχω τόσοι καλούς μαθητές, μέσα από τους οποίους παίρνω μαθήματα ζωής» Μιχάλης

Ευχαριστούμε

Το Κ.Θ.Β.Ε. για τα κοστούμια που μας παραχώρησε.

Το Κ.Ε.Π.Ο.Θ.Ε. της Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας για την παραχώρηση του Πολιτιστικού Κέντρου ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.